Karima Shabrang

ICH ATMETE
خاک تنفس کردم
ERDE, SPRACH
باران سخن گفتم
REGEN

Gedichte

Karima Shabrang

Ich atmete Erde, sprach Regen

Gedichte

aus dem Persischen übersetzt von
Ali Abdollahi und Sarah Rauchfuß

Vorwort
پیش درامد

Karima Shabrang machte das Dichten bereits zu Studienzeiten zur Protestplattform. In vollem Lauf rannte sie die geistigen, religiösen und kulturellen Grundfesten der traditionellen islamischen Gesellschaft Afghanistans und deren veraltetes Frauenbild ein – und das an einem Ort, an dem die Frau noch immer als das zweitrangige Geschlecht gilt und nicht einmal das Recht hat zu studieren. Nachdem ihr erster Gedichtband erscheint, verändert sich Karimas Leben vollkommen: Für die Mullahs und ihre Anhänger ist sie fortan eine Ausgestoßene. All das trägt sich in Kabul unter den Augen der internationalen NATO-Truppen und der Amerikaner zu, die nach Afghanistan gekommen waren, um die Demokratie zu befördern. Karima wird mehrfach mit dem Tode bedroht und lebt jahrelang im Untergrund. Dennoch bleibt ihr Wirken weder den Kennern persischer Literatur noch den Medien verborgen. So entstehen vielgesehene Dokumentarfilme über ihr Leben und ihre öffentlichen und geheimen Aktivitäten. Diese Dokumentationen machen sie einerseits bekannt, zugleich nimmt die Flut an Todesdrohungen gegen sie immer weiter zu. Als diese einen neuen Höhepunkt erreichen, wird in Kabul das Leben für Karima und ihre Familie zu beschwerlich. 2018 fliehen sie in die Türkei, von dort aus geht es weiter nach Berlin.

Karimas sowohl sehr körperliche als auch tief durchdachte Dichtung entstand im Chiaroscuro der Heimatlosigkeit und des Ausgestoßenseins. Zugleich ist ihr forscher und freimütiger Ausdruck kein Novum, ihre Lyrik vielmehr als Fortsetzung einer robusten, alten Tradition sowohl aufrührerischer als auch weiblicher Dichtung in der persischen Sprache zu betrachten: Vor 1200 Jahren wird diese Tradition in der neupersischen Dichtung zeitgleich durch den Dichter Rudaki Samarqandi und eine weibliche, rebellische Persönlichkeit begründet, Rabia Balkhi. Inmitten der Vorherrschaft männlicher Dichtung treiben die Werke von Mahsati Ganjavi, Jahan Khatun, Mehri Herawi, Qurrat al-`Ain, Forough Farrokhzad, Nadia Anjuman und Simin Behbahani diese Tradition in den Jahrhunderten darauf mit Vehemenz weiter voran.

کریمه، از دوران دانشجویی شعر را سکوی اعتراض خود می‌سازد. او با اندیشه‌ی عصیانگر و معترض، بر بنیان‌های فکری و دینی-فرهنگیِ جامعه‌ی سنتی-اسلامی افغانستان و دریافت پوسیده‌ی آنَ از زن می‌تازد. آنهم در جایی که زن هنوز جنس دوم است و تازگی حتی حق تحصیل هم ندارد. سرنوشت کریمه با همان کتاب نخست، به کلی دگرگون می‌شود. ملاها و پیروان‌شان تکفیرش می‌کنند. و شگفتا که تمام این‌ها در کابل، جلوی چشم نیروهای بین‌المللی ناتو و آمریکایی‌هایی رخ می‌دهد که برای پیشبرد دموکراسی به افغانستان آمده‌اند. کریمه بارها تهدید به مرگ می‌شود و سالها زندگی زیرزمینی در پیش می‌گیرد. تلاش او البته از چشم رسانه‌ها و آگاهان پنهان نمی‌ماند. رسانه‌های معتبر از زندگی و فعالیت‌های علنی و مخفی‌اش چند مستند می‌سازند. این مستندها با وجود شناسندن او، سیل تهدیدهای جانی بیشتری هم به‌سویش سرازیر می‌کنند. با بالاگرفتن موج تهدیدها، زندگی در کابل برای او و خانواده دشوار می‌شود، شاعر با خانواده در 2018 به ترکیه می‌کوچد و سپس همگی به برلین می‌آیند.

شعر تنانه و اندیشمند کریمه در سایه‌روشن دربدری و تکفیر رشد می‌کند. بیان جسورانه و صریح‌اش در عین تازگی، بی‌اعتنا به سنت نیرومند و کهن شعر شورشگر و زنانه در زبان فارسی هم نیست. این سنت با پیدایش شعر مردانه با رودکی سمرقندی، در هزار و دویست سال پیش، همزمان در چهره‌ی زن شورشگر، رابعه‌ی بلخی، پایه‌گذاری می‌شود و بعدها در آثار مهستی گنجوی، زیب‌النساء، مخفی بدخشی، جهان خاتون، مهری هروی، قره‌العین، فروغ فرخزاد، نادیا انجمن و سیمین بهبهانی مقتدارنه در دل سیطره‌ی شعر مردانه به حیات خود ادامه می‌دهد.

Karima hat ihre eigene Stimme, mit der sie in ihren Werken dennoch besonders die Erinnerung an zwei dieser großer Poetinnen heraufbeschwört: Rabia Balkhi und Forough Farrokhzad. Beide Frauen führten ein unkonventionelles Leben, waren auch in der Wahl ihrer Liebschaften selbstbestimmt und eine Inspiration für viele Frauen nach ihnen. Wenn Karima über verbotene Liebe dichtet, dann reiht sie sich in jene Tradition weiblichen Schreibens ein, in der sie dennoch ihren ganz eigenen Platz einfordert, auch, weil sie dieser Tradition einen neuen Topos hinzufügt: Das Hinterfragen und Herausfordern der eigenen, unterschwelligen religiösen Überzeugungen ist ein recht neuer Ansatz in der weiblichen Dichtung. Karimas Dichtung muss der*die Leser*in sehen, wer sich auf ihre Bilder einlässt, der wird von der schlichten, narrativen Sprache, in der hin und wieder auch romantische Lyrismen durchklingen, schnell in ihre Vorstellungswelt gezogen. Der Mensch ist in Karimas Gedichten ein ganz nahbares, fehlbares Wesen, ohne dabei die Verbindung zum Höchsten, zur Schönheit und Transzendenz zu verlieren.

کریمه صدای خودش را دارد، با آنکه لحن آثارش یادآور دو سراینده‌ی زن بزرگ شعرفارسی از هزار و دویست سال پیش تاکنون است: رابعه‌ی بلخی و فروغ فرخزاد. هر دو در امتداد این سنت، سرگذشت غریب و عاشقانگی عجیبی را زیسته‌اند و الهام‌بخش بسیاری از زنان پس از خود بوده‌اند. کریمه در سرودن از عشق ممنوعه، در نوشتار زنانه با وجود فردیت خاص‌اش، در امتداد همین سنت قرار می‌گیرد و افزون بر این، در شعر خود باورهای دینی سرزمین‌اش را هم به چالش می‌گیرد که این نسبتاً امری نو در شعر زنانه است. خواننده، ناگزیرست شعر کریمه را ببیند؛ و تنها کسی که درگیر پیچ و تاب تصاویرش شود، به سرعت به دنیای تخیل و پدیدارهای او راه می‌برد، جایی که زبان ساده و روایی شاعر، گهگاه با طنین رنگ‌مایه‌های لیریسمی غنایی و عاشقانه همراه می‌شود. در اشعار کریمه، انسان موجودی سراسر نزدیک و در دسترس، و البته خطاپذیرست، بی‌آنکه همزمان پیوند خود را با والاترین، با زیبایی و ترافرازندگی از کف بدهد.

Ali Abdollahi, Sommer 2024, Berlin

علی عبداللهی، تابستان 2024 برلین.

nackter körper
تن عریان

deine hände, losgelöster als das wesen des
windes
in meinem nacken
dein nackter körper, wärmer als licht
in meinem schoß
oh, holde nacht, mögest du lange weilen!
immerfort steigen meine lippen über
deinem körper auf

feige momente
berauben uns der gelegenheiten
miteinander, so scheint`s

wir haben dem himmelsschoß kein
leuchten abgerungen,
aber wie schön und leuchtend sind wir,
ineinander

oh, holde nacht, mögest du lange weilen!
bleib noch etwas
damit regen fallen kann, auf diese
dürstende, seit so vielen jahren schon

dieser tumult in meinem körper,
aus welchem land kam er gebraust?
hinter den letzten küssen bin ich auf
die tiefe dieser atemzüge gestoßen
und während deine hände
meine haare durchschweiften
erkannte ich die reinen momente des
zusammenhängens

die hitze deiner atemzüge, die
sich an der grenze meines halsrunds
kringelten
die nacht, in der mein körper ganz der deine war
das glänzen deiner lippen auf meinen wangen
und deine atemstöße
und meine pulsschläge …

oh, holde nacht, mögest du lange weilen!
wie auch mein erfüllter körper, in seinen
aufgewühlten händen
bis ins reine idyll gottes …

دست‌هایت رهاتر از هستی باد
در گردنم
تن عریانت گرم‌تر از نور
در آغوشم

ای شب‌مقدس عمرت دراز باد!
لب‌هایم چه جاویدانه می‌دمد بر تمام اندامت

لحظه‌های نامرد
گویی فرصت من و تو را می‌دزدند

ما از دامن آسمان روشنی نخواسته ایم
چه زیبا و روشنیم در هم‌دیگر.

ای شب مقدس عمرت دراز باد!
دمی دیگر باش
که بر این تشنه‌ی چندساله ببارد.

این بی‌قراری در تنم از کدامین دیار وزیده است؟
من عمق این نفس‌ها را در پشت آخرین‌بوسه دریافتم،
و وقتی دستان تو عبور کرد
از گیسوانم
لحظه‌های پاک آویختن به هم را دریافتم.

گرمی نفس‌های ترا که
"حلقه بسته بودند در مرز گریبانم"
و شبی را که تمام تنم از تو بود
درخشیدن لبان تو برگونه‌هایم
و نفس‌های تو
و تپش‌های من ...

ای شب مقدس عمرت دراز باد!
و تنم پُر در دستان مضطربش
تا خلوت پاک خدا ...

sünde
گناه

sie nennen meine gedichte sündhaft
weil sie sich splitternackt verneigen,
vor rebellischen füßen
vor einem, der nie an seine existenz glaubte
sie nennen meine gedichte sündhaft
weil ich schreibe
dass meine brust im durst seiner umarmung
verbrennen wird
und der frühling vor neid erblasst
wenn der duft meines haars die ganze stadt
süchtig macht
wenn mein körper
entkleidet wird
wie die bäume im herbst
und jemandem in die feuchten arme stürzt
als pulsierte in seinem körper die seele des
messias
der aufersteht, noch einmal lebt

ich ziehe deine müdigkeit von den
unendlichen weiten meines bettes ab
und meine kraft tropft und tropft auf das alte
buch der zeit
nein, gelogen haben sie nie
bin ich doch schwanger mit gedichten
gegangen, von eingebildeten küssen

meine sprache ist sündhaft und sie ist hier
heimisch
ach, schickte gott doch nur einen propheten
meine sprache und praktiken zu verbreiten
ich weiß, meine anhängerinnen werden
nicht aufrührerisch sein
sie werden ihre prophetin nicht steinigen

sie nennen meine gedichte sündhaft
ich spreche vom durst nach küssen
von der poetik der umarmung
vom zittern der begegnung
und vom kopfablegen in den schwitzigen
schoß eines andern
sie nennen meine gedichte sündhaft
lass die falschen asketen der stadt mich
steinigen
und das heißeste thema der schlagzeilen
meine exkommunikation sein
ich bin eine frau, eine freie frau
eine nackte, nach küssen verlangende frau
vielleicht kann ich ihnen ruhe schenken
den eingepferchten seelen der mädchen
dieser stadt
lasst diese unvertrauten zeiten es
überall laut verkünden:
meine gedichte sind voller sünden!

شعرهایم را پرگناه می‌گویند
چون برهنه‌ی برهنه به پای عاصی کسی می‌ریزد
کسی که هیچ‌گاه به بودنش ایمان نیاورد
شعرهایم را پرگناه می‌گویند
زیرا می‌نویسم
سینه‌ام در عطش آغوشش خواهد سوخت
و بهار را حسادتش می‌آید
وقتی عطرگیسوانم تمام شهر را الکلی می‌کند
تنم عین درختان پاییز
عریان می‌شود
و می‌افتد به آغوش خیس کسی
انگار روح‌مسیح در تنش جریان دارد
که زنده می‌شود دوباره
خستگی‌هایت را از نهایت بستر خویش بر می‌دارم
و چکه چکه توانم روی دفتر متروک زمانه می‌ریزد
نه، هیچ‌گاهی دروغ نگفته‌اند
آنگاه که از یک بوسه‌ی موهوم آبستن شعر می‌شوم.

زبان من گناه‌کار و بومیست
ای‌کاش خداوند پیامبری بفرستد
تا زبان و آیین مرا ترویج دهد
می‌دانم پیروانم ناخلف نیستند
پیامبرشان را سنگسار نمی‌کنند.

شعرهایم را پرگناه می‌گویند
من از عطش‌بوسه
از فصاحت آغوش
از لرزش دیدار
و از سرنهادن در آغوش عرق‌ناک کسی حرف می‌زنم
شعرهایم را پرگناه می‌گویند
بگذار زاهدان نقابی شهر سنگسارم کنند
و داغ‌ترین موضوع روزنامه‌ها
تکفیر من باشد
من زنم، زنی آزاده
زنی عریان و بوسه‌خواه
شاید روح زندانی‌دختران شهر را آرامش می‌بخشم
بگذار زمانه‌ی نامحرم جار بزند
شعرهایم پرگناه است.

der kuss
بوسه

deine küsse, die sanften hände der
bäche badachschans
meine wange, eine reisende aus weiter
ferne
einst werde ich sterben

aber
ohne die liebkosungen deiner hände
laufen die zellen meines körpers über
ob sie jemand hören wird?

ich, wer bin ich denn, dass es schmerz
aus meinen händen regnet
es scheint, es zuckte da ein herz in
meiner inneren revolution
wer ist das? ich?
der nackte baum im garten
jener schicksallose garten
in dem unfamiliäre augen
sich an meinem körper weiden
meine brust ist ein friedhof des lachens
mehrerer jahre
der den vertrag des lebens verspottet
was,
ach!
wenn der wind nicht vage
und der garten nicht
schicksallos wäre

بوسه‌هایت، دست‌های ملایم جوی‌باران بدخشان
گونه‌های من، مسافریست دوردست
روزگاری خواهم مرد،

اما
بی‌نوازش دستانت
سلول‌های بدنم لبریز اند
از فریادهای ناتمام
آیا کسی خواهد شنید؟

کیستم من که از دستانم درد می‌بارد
گویی در انقلاب درونیم "قلبی" دست و پا می‌زند

کیستم من؟
درخت‌عریان باغ
آن باغ بی‌سرنوشت
که چشم‌های نامحرم
کام بر می‌دارد از تنم

سینه‌ام گورستان خنده‌های چندساله است
که قرارداد زیستن را به تمسخر می‌گیرد.

چه می‌شد؟
آه
اگر باد مبهم
و
باغ بی‌سرنوشت
نمی‌شد.

wollust
شهوت

die propheten der wollust, aus welchem
gottesreich
haben sie derart deinen körper erstürmt?

leg deine hand nicht so leicht in eine andere
der lauf meines schicksals ist mit den linien
deiner hände verwunden

pflanz in dir heckenrosen an für mich
deinen körper wünsch ich mir nackt gegen
meinen[1]

ich trinke die finsternis der nacht aus
im vertrauen auf deine hände

schenk mir deinen körper in einem zug
um genussvoll die stille zu trinken
oh, mein fleischliches dasein sei ganz
gabe an dich
meine schultern zu liebkosen dein privileg
allein!

die propheten der wollust, aus welchem
gottesreich
haben sie derart deinen körper erstürmt?

ist die stadt doch voll deiner verbotenen küsse

all deine versagungen heb auf an meiner
seite
und dein fortwährendes gähnen

such zuflucht in meiner heiligen rebellion
allein
mein körper ist mit nächtlicher stille gefüllt
bis zum rand
leg deine hand nicht so leicht in eine andere

lass deine lippen die stete ebene meines
körpers entlangfließen

bis ich mit der kraft eines gedichts
schwanger gehe
in erscheinung trete, in der unbestimmten
zukunft, deiner, meiner

bis unsere umschlingung dahintreibe,
im körper der nacht
dein name verbunden mit dem meinen
bis ins immergrüne

leg deine hand nicht so leicht in eine andere
ist doch der lauf meines schicksals
mit den linien deiner hände verwunden

1 Zitat aus einem Gedicht der iranischen Dichterin Simin Behbahani

پیغمبران شهوت از دیار کدامین خدا
تنت را این‌گونه تسخیر کردند؟

دست‌هایت را این‌گونه ساده به دست کسی نگذار
مفهوم سرنوشت من در خطوط دستان تو پیچیده است.

"تو در خویش نسترن بکار برای من
تنت را برهنه می‌خواهم بر تن خویش"[1]

تمام تاریکی شب را می‌نوشم
به اعتماد دستان تو
یک‌نفس تنت را ببخش به من
تا لذت سکوت را بنوشی
ای همه هستی تنم نثارت
و نوازش شانه‌هایم از آن تو باد!

پیغمبران‌شهوت از دیار کدامین خدا
تنت را این‌گونه تسخیرکردند؟

که شهر پُر از بوسه‌های نامحرم تُستوست.

عقده‌هایت را به من بسپار
و خمیازه‌های کش‌دارت را نیز

تنها به عصیان‌مقدس من پناه بیار
تنم سرشار از خلوت‌شب است
دست‌هایت را ساده به دست کسی نگذار

و لبانت را ببار برسطح همیشگی تنم

تا آبستن خشونت شعری شوم
ظهور کنم در فردای ناتمام هردومان!

هم‌آغوشی ما جاری شود در تن شب
و نامت را پیوند بده به نامم
تا همیشه‌های‌سبز.

دست‌هایت را ساده به دست کسی نگذار
که مفهوم سرنوشت من
در خطوط دستان تو پیچیده است.

1. برداشت مفهومی از یک شعر سیمین بهبهانی.

das haar
گیسو

meine langen haare, die ich einst für dich
gehegt
heute ergötzen sich die hände eines
unmenschen
an ihrer zerzaustheit
einer stillt seine schlüpfrige wollust daran
den ich nicht liebe
und niemals lieben würde
wie kann man vertrauen,
auf den genuss eines kusses, dessen
bedeutungslosigkeit
das ganze zimmer eingenommen hat?
die nacktheit meines körpers ist übervoll
an sinnlosigkeit und absurdität
schließen muss ich meine augen
diese katastrophe wird sich wiederholen
nacht für nacht
diese freudlosen hände, wie darauf vertrauen?
die nacht weckt den schrecken in mir,
der die einsamkeit am schlafittchen hat
in mir, die ich mit einem schrei zur welt kam
und mit erhobenen händen
mit einem schrei nahm meine erste nacht
ihren anfang
ach!
wär ich nicht gewesen
die unvollendeten schreie
hätten wohl keinen weg raus
bis heute!

گیسوان بلندم را که روزگاری برایت نگاه کرده بودم
امروز دست نامردی
ازپریشانی‌اش لذت می‌برد
ومردی هرزه‌ی شهوتش را تسکین می دهد
" مردی که دوستش ندارم
وهیچگاهی دوستش نخواهم داشت "
چگونه می‌شود باور کرد
لذت بوسه‌ی را که بی معنای اش
اتاقم ر تسخیر کرده است؟
عریانی تنم لبریز بی‌مفهومی و بیهودگی‌ست
چشم هایم را باید ببندم
این فاجعه تکرار خواهد شد
هرشب
و دستان بی‌کیفِ کسی را چگونه باور کنم؟
و شب وحشت که گلوگیر تنهایی‌ست
بیدار می‌کند در من
منی که با فریادی به دنیا آمدم،
و دست‌هایم نشانه‌ی تسلیمی بود
و با فریادی نخستین شبم،
آغازشد
آه!
اگر من نبودم
فریادهای ناتمام
بی مسیر بودند
تاامروز!

kloß in der kehle
بغض

meine augen gingen unter
im aufruhr deiner hände
wann immer deine finger nach philosophie
dufteten
wurde ich süchtig nach deiner verlassenheit
die erinnerung an dich
sie pflanzt mir in diesen tagen
einen kloß in die kehle
ich beweinte dein schicksal
du beweintest deine verlassenheit
ach wäre
der schicksalslauf
doch keine wiederholung der feigheit
und der duft des regens noch von bedeutung
für dich
der frühling eilt
zu mir, zu dir
aber mit welchem elan?
vielleicht weiß er nicht
wie tief erstarrt unser dasein ist
ich schlafe heute nacht mit der unruhe des
mondscheins im arm
mein bett ist von dir verlassen
und unser dasein nichts als verdammnis

verdammt sei mein schicksal
verdammt deine verlassenheit
verdammt unser dasein

چشم هایم مردند
در اضطراب دستان تو
وقتی انگشتانت بوی فلسفه داد
معتاد شدم به بی‌کسی‌ات
این روزها یاد تو
بغض می‌کارد در حنجره‌ام
من گریستم به تقدیر تو
توگریستی به بی‌کسی خویش
" کاش
امتدادسرنوشت
تکرارنامردی نبود "
و بوی باران درذهنت بی مفهوم نمی‌شد
بهار می‌شتابد
به سوی من،به سوی تو
اما به چی شوری؟
شاید نمی‌داند
از عمق انجماد هستی ما
با دلهره‌ی مهتاب هم آغوشم امشب
بسترم از تو تهی‌ست
و هستی ما نفرینی بیش نیست

نفرین به سرنوشت من
نفرین به بی‌کسی تو
نفرین به هستی ما.

sinn-losigkeit
بیهوده‌گی

ja, man kann sich der banalität ergeben
und mit jemandem, auf den man nicht viel
hält
in hinterzimmern sitzen
stundenlang das eigne haar durch seine
finger fließen lassen
im druck seiner umarmung vergehen
aber ohne gefühl
aber ohne gefallen
ach, in der gleichgültigkeit meines körpers
ist ein leiden verborgen
das hier sind ich und meine
schlitternden wünsche
auf dem heiligen pflaster des „nichts"
ja, man kann sich der banalität ergeben
ihm stumm und kryptisch zusehen
dem lauf der zeit
am speisetuch der augenblicke sitzen
und die küsse des leidens auflesen
stundenlang das lächeln der großmutter
anstarren
ja, man kann sich der banalität ergeben
auf der zeitspanne dieses daseins steht ein
galgen
steht und wartet auf meinen blick
ja, man kann
sich im bedauern wiegen, ein leben lang
und irgendein banaler mann wird sich an
meinen nackten schultern erfreuen
kann die nacht trinken bis an ihren
letzten tropfen
wie soll ich mich selbst so nennen können:
mensch?!
ja, man kann
in einem liedchen zuflucht nehmen
ein kleines vogelhaus sehr liebhaben
man kann einsam
die eigenen schuldlosen gedanken beweinen
ja, man kann sich der banalität ergeben

آری می‌شود به بیهودگی تن داد
و با کسی که باورش نداری
در انتهای اتاق نشست
ساعت ها گیسوانت را روی دستانش گذاشت
درفشاربازوانش مرد
اما بی حس،
اما بی میل،
آه دربی تفاوتی تنم رنجی نهفته است
این منم و آرزوهای لغزیده
روی سنگفرش مقدس" هیچ"
آری می‌شود به بیهودگی تن داد
خاموش و مرموز نگاه کرد
گذشت زمان را
و بر سفره لحظه‌ها نشست و بوسه‌ی درد چید
ساعت ها خیره شد به لبخند "مادربزرگ"
آری می‌شود به بیهودگی تن داد
درفاصله‌ی این هستی داری‌ست
ایستاده در کمین نگاهم
آری می‌شود
احساس دریغ کرد تمام عمر
ومردی بیهوده لذت خواهد برد ازشانه های عریانم
شب را نوشید تا نهایتش
من دیگر چگونه به خویش گویم
انسان!
آری می‌شود
در هستی یک ترانه پناهنده شد
وبه خانه‌ی کوچک پرنده عشق ورزید
می‌توان به فکر بی‌گناه خویش
تنها گریست!
آری می شود به بیهودگی تن داد.

hemdknöpfe
دکمه‌های پیراهن

lass die knöpfe deines hemds geöffnet
und mich deine augen schauen
dann lass mich
etwas weiter unten
die volle sonnenwärme
deiner umarmung deuten
wenn ich an deine augen denke
bin ich plötzlich voller geheimnisse
augen wie honig
augen, weiter als der menschliche blick reicht
deren vorgänge ich mit jedem atemzug
begierig aufnehme
lass zu
dass ich mich verneige, vor den gedanken
deines großvaters
lass mich
deinen namen buchstaben für buchstaben
denken
den weg zu dir nehmen, über die länge
deines körpers
deine verwirrten vorstellungen
lass sie los
so, wie du deine haare dem wind übergabst
lass mich
das lächeln an deiner seite wieder und
wieder erleben
oh du, mein müder schicksalsgenosse!
der du verlassener bist noch als ich
lass mich das schmerzhafte geheimnis
deiner augen deuten
in den umlaufbahnen der galaxien und
in traurigen wolken
lass den himmel weinen
um mein schicksal
um dein schicksal
lass die knöpfe deines hemds geöffnet
und mich nicht fasten
wo doch die wärme deiner umarmung so
nah ist

بگذار دکمه های پیراهنت باز باشد
بگذار به چشم هایت نگاه کنم
بعد کمی پایین تر
وسعت گرمای خورشید را درآغوشت
تفسیرکنم
رازآلوده تر می‌شوم
وقتی به چشم‌هایت می‌اندیشم
چشم‌های ازجنس عسل
چشم های فراتر از نگاه بشر
که حادثه‌اش را می‌نوشم هر نفس
بگذار
"تعظیم کنم اندیشه‌ی پدربزرگت را"
بگذار
به حرف،حرف واژه‌ی نامت فکر کنم
راه رسیدن به تو را به اندازه‌ی قامتت
کنار بگذار
پریشانی خیالت را
آنگونه که موهایت را به دست باد می‌سپردی
بگذار
لبخند کنارت را بار بار تجربه کنم
ای هم سرنوشت خسته‌ی من!
توکه بی‌کس تر از منی
بگذار
رازچشم های دردمندت را تفسیر کنم
در مسیرکهکشان و ابرهای دلگیر
بگذار آسمان بگرید
به سرنوشت من،
به سرنوشت تو
بگذار دکمه های پیراهنت باز باشد
ونگذار
"روزه داربمانم گرمی آغوشت را.

honig-bienen
زنبور عسل

du bist zu groß
so groß, dass ich dich in meinen taschen
und ärmeln nicht verstecken kann
einmal sagte ich mir:
ich werde dich in den noch nicht geschöpften
worten verbergen, sah dich
wie einen sturm aus meinem stift fließen
nicht einmal
im dickicht grüner wiesen konnte ich dich
verstecken
du bringst
die honigbienen zum summen
daher also
bleibe ich allein zurück
und im hirn der spatzen die geschichten
vom großen vogelzug
ich muss befehlen
alle erinnerungen an dich aus den kleinen
zweigen zu pflücken
und von ihnen zu singen
für die aufgescheuchten vögel von kabul
ich möchte nicht
dass die straßen dich vergessen, wenn du
nicht mehr da bist
du bist zu groß
nirgends findest du platz
außer
in meiner zerrütteten innenwelt
dort überdauerst du
wie eine historische überlieferung
wie ein
nie verfasstes gedicht
wie
wilde erinnerungen, verborgen
in der stille des meeres
du bist groß
zu groß für meine hände ...

تو خیلی بزرگی
آنقدر که در جیب ها و آستین هایم پنهان نمی شوی
یکبار گفتم
در واژگان نا خلق شده پنهانت کنم دیدم که
مثل یک توفان سر از قلمم درآوردی
حتا
"نشد که در انبوه سبزه زاران پنهانت کنم"
تو
زنبورهای عسل را به صدا می آوری
اینجاست که
من می مانم و
قصه های کوچ ذهن گنجشکان
باید فرمان بدهم
تا
همه ی خاطراتت را از شاخچه ها برچینند
و بخوانند
به گوش پرنده های وحشت زده ی کابل
نمی خواهم
وقتی نیستی جاده ها فراموشت کنند
تو خیلی بزرگی
آنچنان که
در هیچی نمی گنجی
الا
درون ویران من
تو ماندگاری
مثل
یک روایت تاریخی
مثل
یک شعر ناسروده
مثل
خاطره های وحشی پنهان
در سکوت دریا
تو بزرگی
بزرگتر از دست های من ...

liebe, ruhe
عشق، آرامش

wenn ich deine hand ergreife
erreiche ich einen garten
gerüstet mit dem scharfen blick der spatzen
mit tauben in reih und glied, die
wie rebellen
über einen putsch nachdenken
dein körper
ist ein land, dessen erde
ich mich handspanne um handspanne
verschworen habe
und den rebellischen tauben
befahl ich
aus meinen haaren eine fahne zu flechten
und die spatzen
sollten laut zwitschern, dass
die geschichte ihren anfang mit deinem
blick nahm
alle sollen es wissen
vor dir war nichts an seinem platz
weder die städte
noch die felder
weder die gebirge
noch die wälder
wenn ich deine hand ergreife
erreiche ich jenes land
in dem dir das meer das lied
die liebe ist stete ruhe
vorsingt

دستت را که می گیرم
به باغی می‌رسم
مسلح با نگاه تیز گنجشکان
و کبوتران صف کشیده
چون شورشی های که
به کودتا می‌اندیشند
تن تو
کشوری‌ست که
من
وجب وجب خاکش را سوگند خوردم
و
به همه کبوتران شورشی دستور داده‌ام
تا
از گیسوان من پرچمی بسازند
و
گنجشکان
فریاد بزنند که
تاریخ از نگاه تو آغاز شده است
باید همه بدانند
پیش از تو هیچ چیز سر جایش نبود
نه شهر
نه دشت
نه کوه
نه جنگل
دستت را که می‌گیرم
به سرزمینی می‌رسم که
در آن دریا سرود
عشق آرامشی همیشگی‌ست
را می‌خواند.

der baum
درخت

ich bin doch kein baum, dass
ich hier stehend für dich alt werde
glaub nicht, ich leb für dich
nein, keinesfalls
ich ging verloren, in den armen des
liebestollsten aller männer,
der mir nie wirklich begegnete, bis heute
genau wie du
der du verloren gingst, zwischen den zeilen
dieses gedichts
und in allen zukünftigen gedichten
gedichte, die dir jede nacht jungfräulich
entgegentreten.

ich bin doch kein baum, dass
du deinen ärger durch das abreißen meiner
blätter stillen kannst
ich bin ein mensch, eine frau
teile eine lippe, einen kuss, eine umarmung
mit mir

in welcher phase dieses herumirrens bin ich
aufgetaucht?

willst du mir deine antwort noch immer
nicht geben?
ich gestatte, dass du nichts sagst
jetzt, wo ich mich
an das schwere schweigen in deinen armen
gewöhnt habe.

mein freund!
es geht mir sehr gut
das wusste ich, sobald ich mich an deine
vergesslichkeit gewöhnt hatte
jetzt habe ich mich an die zarte
liebkosung deines blickes gewöhnt
oh, freund!
ich bin doch kein baum, dass
ich hier stehend für dich alt werde

درخت نیستم که
ایستاده برایت پیر شوم
فکر نکن برای تو زنده‌ام
نه، هرگز
گم شده‌ام وسط آغوش دیوانه ترین مردی که هنوز ندیده‌ام
درست مثل خودت
که گم شده‌ای لای سطرهای این شعر
و همه شعرهای بعد از اینم
شعرهای که هر شبه برایت باکره اند.
درخت نیستم که
خشمت را با ریختن برگ هایم فروکش کنی
من آدمم، زنم
لبی، بوسی، آغوشی با من قسمت کن

از کجای این سرگردانی سر برآورده ام؟

هنوز نمی خواهی پاسخم را بگویی؟
می گذارم چیزی نگویی
حالا که عادت کرده‌ام
به سکوت سنگین میان بازوانت.

رفیق!
من خیلی خوبم
این‌را وقتی دانستم که به فراموشی‌ات عادت کرده بودم
حالا به نوازش لطیف نگاه تو عادت کرده‌ام
ای رفیق!
درخت نیستم که
ایستاده برایت پیر شوم.

der blick
نگاه

heute nacht fand ich
dein blick lohne der betrachtung
fand vorhänge
die nicht von scham kündeten
und fenster, die vergessen hatten, wie es ist,
verschlossen zu sein
mein grauer körper
wie errötete er vor freuden
heute nacht fand ich
die freigiebigkeit eines körpers, der
sich in die weite aller verborgenen
momente erstreckte
und meine kehle
als wohlgeformte tänzerin
die durch das blau deiner hände glitt
ihr leben gab
ein neues erhielt
heute nacht fand ich
wie du mich mit dem leuchten und dem
wind vertraut machtest
fand dich
als ruderer meines kleinen schiffes vor …

امشب دیدم
نگاهت تماشایی‌ست
دیدم که
پرده ها سخن از حیا نمی‌زد
و پنجره ها بسته بودن را فراموش کرده بودند.

رنگ خاکستری تنم
چه شادمانه سرخ می‌شد
امشب دیدم

سخاوت تنی را که
به وسعت همه لحظه‌های ناپیدا کشیده می‌شد
و گلوگاهم
رقاصه‌ی خوش اندامی که
در آبی دستانت می‌لغزید
جان می‌داد
جان می‌گرفت
امشب دیدم
چگونه با روشنایی و باد آشناییم کردی
و دیدم که
چگونه" پاروزن کشتی کوچکم" بودی …

einsamkeit
تنهایی

wieder bist du fort
ich und die scham über den mondschein,
der mich jede nacht verspottet
warum soll ich nicht weinen um das weiß in
deinem haar
um mein herz in scherben
um die leiden, die mein einsames zimmer
verriegelt
und einen schweren stein gewälzt haben,
vor die tür zum innenhof
ich liege mit mir selbst im widerstreit
und meine brüste wurden trockengelegt,
an sokrates und platons mündern

ungeborene kinder schreien in meinem schoß
angesichts dieser willkürlichen, wahnhaften,
verdammten welt

wieder bist du fort
ich und die ungewissheit, an welcher
haltestelle das leben morgen hält
ich und das unrecht der tatsache, dass du
nicht an meiner seite bist
und die adern an meinem hals
sind wohlgeformte huren
die meine kehle fest im griff haben
was hatte ich von dieser liebe erwartet?
nur deine lippen,
die den wall meines haars erstürmen

bist du nicht bei mir
verschwinde ich im nichtsgläubigen
getümmel des lebens
und mein leben findet sein ende
in der schweigsamkeit meiner schreie
du bist fort und
die einsamkeit
einzig die einsamkeit
wurde meine geliebte
ich muss ihr meinen kopf in den schoß legen
auf dass sie mir das haar streicht

دوباره رفته‌یی
من و شرمی که مهتاب طعنه‌ام می‌زند هر شب
چرا گریه نکنم به سپیدی موهایت
و به پاره‌های دل خودم
به غم‌های که اتاق تنهایی‌ام را قفل کرده
و پشت در حویلی سنگ بزرگی گذاشته است.
من با خودم در ستیزم

و پستان‌هایم در دهان سقراط و افلاطون خشکیده‌اند

کودکی‌هایم در زهدانم جیغ می‌کشد
از جهان جبر و جنون و جادو …

دوباره رفته‌یی
من و استگاه نا مشخص فردا
من و بیداد واقعیت که تو در کنارم نیستی
و رگ‌های گردنم
روسپیان خوش‌اندام اند که
گلوگاهم را تنگ گَرفته است.
من از این عشق چه خواسته بودم؟
تنها لب‌های تو را
که مرز موهایم را فتح کند

تو که نباشی
گم می‌شوم در هیاهوی بی باور زیستن
و زندگی‌ام پایان می‌یابد در سکوت فریادهای خودم
تو رفته‌یی و

تنهایی
فقط تنهایی
معشوق من شده
باید سر به زانوانش بگذارم
تا موهایم را نوازش کند.

abgeschiedenheit und nacht
خلوت و شب

die nacht ruft mich auf
ruft mich in ihre abgeschiedenheit, die nichts
verweigert
und dich mir zum geschenk machte
dich, dessen hohe umarmung meine arme
nie erreichen konnten
dich zu küssen mussten meine lippen
einen bitteren sprung tun
die sieben berge abstand zu deinem
nacken hat die nacht bedingungslos
aufgehoben
ich sah den schrecken und die implosion
der zeit
meinen starren blick, von reinster liebe
verklärt
und die ehre des himmels am fuße meines
geschlossenen fensters
ich schaute
schaute
schaute
sah mein leben erzittern
als die nacht mich aufrief, in ihre
abgeschiedenheit, die nichts verweigert
und ich trug all mein vertrauen auf den lippen
lippen, die fähig wären, deinen leib zu
ruinieren
die nacht kommt nicht, um zu schnüffeln
sie ist vertraute und geheimnishüterin
ich bin ihre geheimnisvolle und unheimliche
fortsetzung

شب فرا می‌خواند مرا
به خلوت بی دریغش
خلوتی که ترا به من بخشید
ترا که دستم
به ارتفاع آغوشت هیچگاه نمی‌رسد

لبم برای بوسیدنت پَرش تلخی داشت
هفت کوه فاصله میان گردنت را شب چه بی دریغانه برداشت.
من ترس و نارنجک زمان را دیدم
و نگاه خیره‌ام که آلوده‌ی پاکترین عشق بود
و شرافت آسمان در پای پنجره‌ی بسته‌ام.

من دیدم
دیدم
دیدم
لرزش زندگی‌ام را دیدم
لحظه‌ی فراخواندن شب به خلوت بی دریغش.

و من تمام اعتمادم روی لب‌هایم بود
لب‌های که به ویرانی تنت دست یافته اند.

شب به تماشا بر نمی‌خیزد
شب محرم و رازدار است
و من ادامه‌ی رازناک همان شبم.

schweigen
خاموشی

du musst selbst gebären
und die früchte einwickeln, eine nach der
anderen
in worte, die revolutionäre leidenschaft
im sinn haben
dann gewöhn dich an das schweigen
an ein schweigen, an das man sich nicht
gewöhnen kann
das schweigen ist ein krummer platinstift in
deinem oberschenkelknochen
einsamkeit blitzt im platinspiegel
nicht den kopf hebe ich heute vom kissen
an seiner stelle ragen zwei füße in die luft
das ist mein jüngstes urteil:
auf dem kopf zu laufen
und mit den füßen zu denken
jetzt begreife ich, warum mutter
mir den kopf kämmte
und sagte:
mein „guck-in-die-luft-mädchen"
du wirst einst zur „schau-wohin-du-trittst-frau"

باید خودت به دنیا بیاوری
و بپیچانی شان یکی یکی
در کلماتی که شور انقلابی در سر دارند
بعد با خاموشی عادت کنی
با خاموشی که نمی‌توان عادت کرد
خاموشی پلاتین کجی‌است در استخوان‌های رانت
و تنهایی که در آیینه‌اش پلاتین برق می‌زند
امروز سرم را بر نمی‌دارم
با دوپا بلند می‌شوم
حکم تازه‌ی قانون این است
که با سرم راه بروم
و با پاهایم فکر کنم
حالا می‌فهمم چرا مادرم
سرم را شانه می‌کرد
و می‌گفت :
دختر سر به هوایم
تو دختر سر به راهی خواهی شد.

gefangene
اسیر

bring meine adern
zum schreien
es ist nicht meine art, gefangene zu machen
schreite aus
auf der schwindelerregendsten brücke dieser
erde, die mein körper ist
hab keine angst, zu fallen
das versinken ist nichts furchterregendes
du kannst doch schwimmen
und weißt
die fische sind unparteiische mitbürger
im unregelmäßigen wasserlauf

از رگهایم
فریاد سر آور
در من خاصیت اسیرگیری نیست
قدم بزن
روی لرزان ترین پل زمین که تن من است
از افتادن نترس
غرق شدن هراسی ندارد
تو که شنا بلدی
و می دانی
ماهی ها همشهری هایِ بی طرفی اند
در مسیر بی قاعده ی آب

flucht
گریز

heute nacht
bin ich ein gebrochener glaube
schulter an schulter nur mit mir selbst
im krieg
auf der flucht
in der niederlage
ich lege mir den kopf auf die schulter
ein schwarzes lied
im auge
nähe ich dem tod ein hemd
mit den dünnen fäden der obdachlosigkeit
sie macht mir nicht mehr zu schaffen
diese lange abwesenheit gottes
mich betrübt die abwesenheit des
menschen auf der welt
wem gehört sie?
oh, sag es doch, gott!
bist doch kein stein
sag mir, welches reine gedicht ich bin
und aus welchem buch
dass ich so heimatlos mich drehe um mich
selbst
bin ich aber
bloße kunst, und in grenzenlosigkeit
gewachsen
wo bleibt in meiner erzählung dann
der gute humor?
was ich an der welt habe
ist ein kopf, gezwungenermaßen
befestigt auf diesem nacken
ein nacken, der nicht aufrecht ist
und die bürde, voranzuschreiten
mit füßen, die auf der erde kein ende finden
ich bin ein kloß, gefangen in der kehle
einer frau
die von stadt zu stadt zieht
und der sich nie auflöst
ich
bin weder poesie
noch kunst
die
keine grenzen kennen
ich
bin eine frau
eine frau
von heute
auf der suche nach zuflucht
die flüchtlinge
hängen in der schwebe
wie ein kloß
der sich weder
auflösen
noch herunterschlucken lässt

امشب
باورِ شکسته ام
دوشادوش خودم
در جنگ
در گریز
در شکست
سر به شانه خودم می‌گذارم
سرود سیاهی
در چشم
برای مرگ پیراهنی می‌دوزم
با رشته های نازکِ بی پناهی
مرا خیالی نیست
این غیبت طولانی خدا
من از غیبت آدم در زمین دلگیرم
زمین جای چه کسی‌ست؟
هان ای خدا!
نه ای سنگ
تو بگو من شعر ناب کدام دفترم؟
که اینگونه بی سرزمین می‌چرخم دور خودم
یا
اگر هنرم و قد کشیده در بی مرزی
کجاست طنز خوش روایتم؟
سهم من از جهان
سری‌ست گیر کرده به ناچار
روی این گردن
گردنی که سرِ بر فراز ندارد
و رنج رفتن
با دو پای که زمین در ته‌ش نیست
من بغض گیر کرده در گلوی زنی ام که
شهر به شهر می‌رود
و نمی‌ترکد
من
نه شعرم
نه هنر
که
مرز نشناسد
من
زنم
زنی جهان امروزی
من زنی پناهجوام
پناهجویان
معلق ند
مثل بغضی که
نه
می ترکد
و نه
قورت داده می‌شود.

gesprun–gene zunge
زبان ترک خورده

ich bin der versehrte dialekt des leidens
mit gesprungener zunge
in der einsamkeit!
wohin ich auch gehe in der welt
bin ich eine unbekannte
leidende bilden immer eine minderheit
die furcht, diese krankheit verstecken zu
müssen, lebt in mir fort
sowie sämtliche träume
denen jetzt der schrecken aufgezwungen wird
zuweilen wird
die menschenhand
zuweilen
das menschenherz
bewogen
die pulsschläge des glücks zu zählen
doch dann
versinken sie in blindem glauben daran
steckenbleiben, wachsen
sich fürchten
vor dem letzten wiedersehen!
ich habe dich in meiner einsamkeit verborgen
lautlos und ruhig
lautlosigkeit ist der lokaldialekt aller sprachen
und entblätterung das ende dieses wegs
ich habe das sprechen beiseite gelegt
für den tag, an dem der fassade meiner lippen
ein lächeln eingehaucht wird
und ich werde sie wieder ausfindig machen
meine stimme, vor der verwundung
ob ich wieder zu kraft kommen kann?

من لهجه زخمی دردم
با زبان ترک‌خورده
در تنهایی!
هر جای جهان بروم
نا آشنایم
دردمندان همیشه اقلیت‌اند.
هراس پنهان کردن این بیماری در من زنده است
مثل
تمام رویاهای که دچار وحشت می‌شوند.
گاهی
دست آدمی
و گاهی
دل آدمی
بر انگیخته می‌شود تا
بشمارد نبض خوشبختی را
اما
فرو می‌رود در باور
گیر افتادن و رستن
و ترسیدن از
دیدار آخر!
من تو را در تنهایی‌ام پنهان کرده‌ام
بی‌صدا و آرام
بی‌صدایی لهجه‌ی بومی تمام زبان‌هاست
و پرپر شدن نیز پایان این راه!
من سخن گفتن را کنار گذاشتم
برای روزی که
لب‌خند در کالبد لبانم دمیده شود.
و دوباره بیابم
صدای خودم را پیش از زخم‌خوردن،
آیا دوباره نیرو خواهم گرفت؟

männer-gebrüll
نعره مردان

die frauen meiner heimat
lachen lauter als die männer brüllen
das leben ist eine schöne frau
die sinnlose streitigkeiten passiert
und einen blick zurückwirft
ist eine karawane, die zerstreut wird und
dennoch weiterzieht
bis ans äußerste der schande
die frauen meiner heimat
sind weder die bläulichen und schwarzen
gesichter
noch
die weißen und strahlenden
die du siehst
die frauen meiner heimat sind rotwangig
mit augen, leuchtend wach, schauen sie
in die zukunft
die frauen meiner heimat
sind kein fluss
dem ihr einen damm aus hass in den weg
bauen
sind kein gestrüpp
in dessen wurzeln ihr eure axt versenken
könnt
die frauen meines landes
sind uralte bäume,
mit wurzeln
verwachsener als die geschichte selbst
strahlender als die sonne
heller
als der mond
klarer
als wasser
wilder
als entwurzelnde stürme
toben sie
und stehen doch fest
bis sie die zukunft dieses landes
erstrahlen sehen
die frauen meines landes
wenn sie sterben
sterben sie stehend

زنان سرزمین من
می خندند بلندتر از نعره های مردان
زندگی
زنی زیباروی ست که
رد می شود از کنار بگو مگو های پوچ
و نگاهی می اندازد به پشت سرش
و قافله ای که ریخته اند و می روند
تا ته رسوایی
زنان سرزمین من
صورت های کبود و سیاه
یا
صورت های سفید و روشن که
تو می بینی نیستند
زنان سرخ رو
و
با نگاه های روشن از بیداری به فردا چشم دوخته اند.
زنان سرزمین من
رود نیستد
که سد از نفرت بسازید برای شان
بوته نیستند
که تبر بزنید به ریشه شان
زنان سرزمین من
درخت های کهن سالِ اند که
ریشه دارند
پیچده تر از تاریخ
تابنده تر از
آفتاب
روشن تر از
ماه
زلال تر از
آب
تند تر از
طوفان های مرگبار
روانند
و
ایستاده اند
تا
تماشا کنند درخشش نور فردای
این خاک را
زنان سر زمین من
اگر بمیرند
ایستاده میرند ...

die mädchen des dorfes
دختران دهکده

die mädchen meines dorfes
einige frühlinge schon
haben sie den wald nicht begrüßt
die hand nicht auf die schultern der wolken
gelegt
nicht die sonne geschaut, über den
häuserdächern

die mädchen meines dorfes
einige frühlinge ist's her
dass sie die welt verloren
an den hängen einer erinnerung
erinnerungen, die den fluss überqueren
und vielleicht
die stadt erreichen

die mädchen meines dorfes
sind an der schwelle zu einem weiteren
herbst
wieder einmal vom liebesspiel der erntezeit
ausgeschlossen
sodass
ihre hände keinen gebirgskörper streicheln
und ebenso bleibt auch die nächste
vereinbarung, vielleicht
außer reichweite für sie

die mädchen meines dorfes
gingen nicht zum sport
aber sie liefen stundenlang
um die dorfschule zu erreichen
und keuchend
lernten sie
meer
luft
liebe
träumen
seit einigen frühlingen aber lernen sie
frau
ketten
und
am ende des tages
rieselt ihnen
der fürchterliche blick
des todes
in die hände
ach, die mädchen meines dorfes
sie erobern nicht länger
die häuserdächer
ständig
gähnen sie
um wieder
hand in hand
mit den wolken zu tanzen
nein
nein
dieses mal tragen die mädchen meines dorfes
prophetinnengleich den koran in den händen
ohne die tyrannischen verse
ohne die verse, in denen frauen nur
lustorgane sind
im religionsunterricht der mädchen meines
dorfes
sind die augen des dorfmullahs
ein lustorgan mit einer länge
von tausendvierhundert jahren dunkelheit!

دختران دهکده من
چند بهاری‌ست که
به جنگل
سلام نکردند
دست به شانه‌ی ابر نزدند
و آفتاب را از روی بام خانه‌ها ندیدند.
دختران دهکده من
چند بهاری‌ست که
جهان را
گم کردند در سراشیبی یک خاطره.
خاطره‌هایی که
از رودخانه ها عبور کرده و
شاید
به شهر برسد.
دختران دهکده من
باز در آستانه‌ی یک پاییزی دگر
از عشق‌بازی خزان محروم‌ند
آن‌گونه که
به تن هیچ کوهِ دست نزدند
و شاید قرار بعدی
همچنان دست نخورده بماند.
دختران دهکده من
ورزش نمی‌کردند
اما ساعت‌ها راه می‌رفتند
تا برسند به مکتب روستا
و نفس زنان
می‌آموختند
دریا
هوا
عشق
رویا
و اما این چند بهاری‌ست
می‌آموزند
زن
زنجیر
و
فرو می‌ریزد
در پایان روز
به دست
نگاه هراسان
مرگ!

آه دختران دهکده من
دگر فاتحان
بام‌های روستا نیستند.
و تمام لحظه‌ها را
خمیازه می‌کشند
تا دوباره
دست در دست ابر
برقصند
نه
نه
این‌بار دختران دهکده‌ی من
پیامبرانه قرآن در دست دارند
بی آیه‌های ستمگری
بی آیه‌هایی که زن را عورت خوانده باشد
در آموزش دینی دختران دهکده من
چشم ملاهای محله
عورتی است به درازای هزار و چهارصد سال سیاهی!

schicksal
سرنوشت

mein bruder
trinkt den tee
wie sein schicksal
immer grün
immer klar
ich aber;
wie wessen schicksal?
das immer schwer
das immer schwarz

برادرم
چای را می‌نوشد
شبیه سرنوشت خودش
همیشه سبز
همیشه صفا
من اما؛
شبیه سرنوشت چه کسی؟
که همیشه تلخ
که همیشه سیاه

dreißig-jährig
سی‌سالگی

früher wollte ich
mich mit dreißig zusammenfassen
versinken in einem nebligen morgen
das leben ziehen lassen, durch die tränen
meiner mutter
ein ewiger kummer sein, aus sicht meines
vaters
ein schwerer leib auf den schultern meines
bruders
ein letztes mal schaue ich
geschlossenen auges auf die trauernden gäste
und der tod wird mir zur einzigen gefährtin

aber
heute
dieses jahr
habe ich mir ein territorium geschaffen,
weit wie die liebe
ein land
in dem ich das neue jahr mit küssen und
umarmungen begehe
ich mag
zurückkehren zum wahn der jugend
in die kaffeehäuser gegen ende des tages
zu den hintereinander weggerauchten
zigaretten am mittag der einsamkeit
den bechern
die schweigen schrien, bitter und laut
ich will dich
will dich wieder
in reglementierten büropausen
in den komprimierten stunden des tages
in schmalen gassen
in frühadoleszenter angst
treibe dahin
mit mir
wie ein strömender bach
auf den stegen schreibe ich
von verrückten schwärmereien
ich will, dass sie geschichte werden
meine schritte
mein schatten!

پیشترها
می‌خواستم در سی سالگی خلاصه شوم
غروب کنم در یک صبح مه‌آلود
عبور کنم زندگی را در اشک‌های مادرم
اندوه جاودانه‌ای شوم در نگاه پدرم
جسم سنگین باشم روی دوش برادرانم
آخرین بار نگاه کنم
با چشم‌های بسته به مهمان‌های اندوهگین
و مرگ تنها یارم شود.

اما
امروز
امسال
جغرافیایی ساخته‌ام به وسعت عشق
سرزمینی که
سال نو را با بوسه و آغوش شروع کنم
دوست دارم
برگردم به جنون جوانی
به قهوه‌خانه‌های آخر روز
به سیگارهای پی هم ظهر تنهایی
و پیاله‌هایی که
سکوت را تلخ و بلند فریاد می‌زد
تو را می‌خواهم
دوباره
در وقفه‌های اداری
در ساعت‌های مزدحم روز
در کوچه‌های باریک
و ترس‌های نوجوانی
با من
شناور باش
مثل جویبار جاری
روی پل‌چک‌ها می‌نویسم
از دوست داشتن های دیوانه‌وار
می‌خواهم تاریخ شود
قدم‌های من
سایه‌های ما!

regen
باران

vor einigen jahren
war ich eine frau
stehend im regen
drehte ich mich um mich selbst
mit einem strauß rosen
ging ich umher
gingen wir
mit grüßendem mund
und glücklicher hand
ging ich umher
und scheute mich nicht
die schönsten männersilhouetten
zu mustern
aber
jetzt
gehe ich
und
fürchte mich
vor dem nahenden frühling
dieses mal
sprießt die scham
auf den äckern meines landes
ich gehe
und
fürchte mich
vor dem nahenden frühling
muss mich fürchten
vor dem blut, das hinabregnen wird
dieses jahr
ich fürchte mich
und begrabe den fluss
ich fürchte mich
vor der stille eines kusses
vor der freundlichkeit eines blicks
ich fürchte mich
vor einem landstrich, der ohne jede liebe atmet
und vor dem frühling, der
schwächer grünt als im vergangenen jahr
fürchte
unser haft-sin-altar [2]
könnte die farbe wechseln und rot werden
diese ängste
sie lassen mich
den tanz des gartens
in den zipfel meines kopftuchs knoten
mit dem flügelschlag der tauben fülle ich
meinen rockschoß
auf dass ich an einem sonnenlosen morgen
erwache
diesen winter
fürchte ich mich so
dass ich zuflucht suche
in meinen eigenen armen
nach einem land suche
reich an judasbäumen
reich an regen
und
flüssen
vielleicht kehre ich eines tages zurück
schenke den toten träumen
neues leben

چند سال پیش
زنی بودم
ایستاده زیر باران
می‌چرخیدم دور خودم
با دسته گل سرخ
می‌رفتم
می‌رفتیم
با یک دهن سلام و
یک دست خوشحالی
می‌رفتم
و
نمی‌ترسیدم
از این که
ورانداز کنم
زیباترین قامت مردان خیابان را
اما
حالا
می‌روم
و
می‌ترسم
از بهاری که در راه است
این بار
شرمساری روئیده است
در زمین‌های سرزمینم
می‌روم
و
می‌ترسم
از بهار که در راه است
باید بترسم
از خون که می‌بارد امسال
می‌ترسم و
دریا را دفن می‌کنم.
می‌ترسم
به آرامی یک بوسه
و مهربانی یک نگاه
می‌ترسم
از زمینی که بی هیچ عشقی نفس می‌کشد
و از بهار که
سبزینه نیست مثل سال پار
می‌ترسم
سفره‌ی هفت سین ما
رنگ عوض کند و سرخ شود
این ترس‌هاست که
رقص باغ را
در گوشه‌ی رو سری‌ام گره می‌کنم
و صدای پر کبوتران سفید را
پُر می‌کنم در دامنم
تا فردایی که خورشید ندرخشیده است بیدار می‌مانم
من این زمستان
چنان ترسیده‌ام
که
پناه می‌برم به آغوش خودم
در خودم
به دنبال سرزمینی می‌گردم
پر از
ارغوان
پر از
باران
و
دریا
شاید روزی برگشتم و
به رویاهای مرده
جان بخشیدم.

2 Zum Nouruz-Fest, das im persischsprachigen Kulturraum Neujahr und Frühlingsbeginn markiert, wird in den Haushalten für gewöhnlich eine Art kleiner Altar aufgestellt, auf dem sieben Gegenstände arrangiert werden, die mit dem Buchstaben „S" beginnen (Haft Sin, dt. „sieben S")

papier-drachen
کاغذپران

mein haar schenkte ich
einem waisenkind
seinen papierdrachen hatte es beschriftet:
befreiung

موهایم را
به کودکی یتیم بخشیدم که
روی کاغذپرآنش نوشته بود
رهایی.

das eigene grab
قبر زندگی

wie kann man wissen
wo das eigene grab liegen wird
wenn du quicklebendig
zum sarg werden sollst
und die männlichen götter dich
minderbemittelt nennen
du den klang der schritte hörst
gar ausmachen kannst
wer dich auf den schultern fortträgt
und dem geflüster der schaulustigen
die galgenseile entsprießen, *die sie für dich flochten* [3]
ständig wirst du über die länge dieser galgenseile nachdenken
und dem sterben den rücken kehren
und leben wollen, jahrelang
bis ...
nein
man kann nicht wissen
ob die erbeutete vernunft
jemals erwachen wird
dem unterschied auf die spur kommt, zwischen leben und tod
angst
hat schillernde schwärze über die halbgeöffneten augen geworfen
gottes lächeln ist noch furchtbarer als die dunkelheit
du bist am leben – aber das sterben
du bist am sterben – aber das leben
stufe für stufe geht's für dich hinauf
hand in hand mit deiner seele
bald stolz, bald erniedrigt
meine seele
ist jenes erbeutete land
einen seufzer weit vom himmel entfernt

چگونه می‌شود حدس زد
قبر زندگی را
وقتی زنده زنده
تابوت شوی
و خدایان مذکر ناقص‌العقل‌ات بخوانند
صدای پاها را بشنویی
حتا
تشخیص بدهی کی‌ها تو را به شانه می‌کشند
واز پچپچ اطرافیان
" ریسمان‌های داری که برایت بافته بودند" سر بزند
آنقدر به درازی این ریسمان ها فکر کنی که
از مردن منصرف شوی
و بخواهی سال ها زنده باشی
تا ...
نه
نمی شود حدس زد
آیا این عقل به تاراج رفته
بیدار خواهد شد؟
و به شباهت زندگی و مرگ پی خواهد برد؟
ترس
سیاهی براقی انداخته است به چشم های نیم باز
لبخند خدا نیز ترسناک تر از تاریکی است
زنده یی و مردن را
مرده یی و زندگی را
پله پله بالا می شوی
دست روح خودت در دست
گاه سر بلند و گاه پست
روح من
سرزمین به تاراج رفته یی است که
یک آه فاصله تا آسمان دارد.

3 Anspielung auf ein Gedicht von Forugh Farrokhzad

weine für mich
برایم گریه کن

weine für mich, hin und wieder
damit
ich daran glauben kann, dass die männer sich
nicht immer in den grauen mantel des
geschreis hüllen

weine für mich, hin und wieder
damit
ich sicher sein kann, dass kein baum je
zur heimat für zugtauben wird
weine für mich, hin und wieder
und sprich zu mir
vom fortgehen
ein fortgehen
das mich versenkt, in der plötzlichen scham
deines blicks
sag, dass wir diese freundschaft bewahren
lied für lied
trägt sie die lust des gemeinsamen lebens in
sich
und das brandmal deines kopfes
das du auf meine brust pflanztest wie eine
akazie
sei eine erinnerung an jene qualvollen tage
tage, die uns
zur eroberung unentdeckter landstriche
der hoffnung treiben
und ohne einen augenblick zu zögern
weinen wir
füreinander
sehnsüchtig
lange nächte lang …

گاهی برایم گریه کن
تا
ایمان بیاورم که مردان
همیشه ردای خاکستری فریاد به تن ندارند

گاهی برایم گریه کن
تا
بدانم که هیچ درختی وطن نمی شود
برای کبوتران مهاجر
گاهی برایم گریه کن
و
از رفتن بگو
رفتنی که غرقم کند در شرم ناگهانی نگاهت
و بگو پاس می‌داریم رفاقتی را
که
نغمه در نغمه شور همزیستی دارد
و داغی سرت که
چون اقاقی نشانده‌یی بر سینه ام
یادگار روزهای
رنج آلوده ای‌ست که
ما را
به فتح سرزمین‌های کشف‌ناشده‌ی امید
می کشاند
و ما
بی آنکه لحظه ای درنگ کنیم
برای همدیگرمان شب های درازی
آرزومندانه
گریسته ایم...

ich liebe das leben
زندگی را دوست دارم

ich liebe das leben
mit all seinen lustvollen liebschaften
blättert im buch meiner erinnerungen
auf jeder seite
die uneheliche umarmung eines mannes
männer
deren küsse ich
in meinen grauen koffer sperrte
küsse aus zweiter hand
die nach hass schmecken

ich liebe das leben
mit all seinen traurigen nächten
die ich zum ansehen bloß den himmel hatte
und leuchtende gedanken
und leuchtendes leiden
beim leuchtenden gott
sogar
suchte ich zuflucht

ich liebe das leben
obgleich mein anteil daran
sich auf das verschließen von türen
beschränkt, zu fantasien,
die auf einen schlechten ruf hinauslaufen

ich liebe das leben
wie meinen besten freund
der städtisch ist, anscheinend
doch mit einem stammesgeist, noch immer
dessen mauern hoch und massiv sind

ich liebe das leben
selbst mit den propheten noch
die mein heidentum überliefern
ich fürchte mich einzig
vor dem schweigen der geschichte
davor
dass ich ihr manifest
nie zu hören bekomme

زندگی را دوست دارم
باهمه عشق های هوس‌آلودش
کتاب خاطره هایم را ورق بزنید
پر است از
آغوش های
نامشروع مردان
مردانی که
بوسه هایشان را
در چمدان خاکستری ام زندانی کرده ام
بوسه های دست چندمی
که طعم نفرت دارند

زندگی را دوست دارم
با همه‌ی شب‌های غمگین‌اش که
فقط به آسمان نگریسته ام
و به اندیشه‌های اشراقی
به دردهای اشراقی
حتا
به خدای اشراقی
پناه برده ام

زندگی را دوست دارم
هرچند سهم من
قفل زدن به در خیالاتی ست که
به بدنامی‌ام انجامیده است

زندگی را دوست دارم
مثل خوب‌ترین دوست خودم که
ظاهرن شهری است
اما هنوز
دیوارهای قبیله‌یی ذهنش
بلندقامت و استوار است

زندگی را دوست دارم
حتا با
پیامبرانی که راوِیان کفر من اند
من تنها
از سکوت تاریخ می ترسم
تاریخ که
متن بیانیه اش را
نخواهم شنید.

madam
بانو

madam
verrätst du nicht, wer du bist?
ein ungelöstes rätsel vielleicht
im geiste irgendeines scheinbar braven menschen
oder aber der schönste augenblick im leben des mannes
der dir nie zugehörte
oh, du vielgereiste fürstin
gott hat dir kein lager bereitet
jener gott, den du liebst
vielleicht beharrt selbst gott
auf die männlichkeit seiner gedanken, wie männer es eben tun
der männlichen präsenz fehlt es in dieser welt an nichts
wenn die frau
der feinheit seiner küsse gleicht
mannhaft soll er auf seine männliche pracht verzichten
madam!
verrätst du nicht, wer du bist?
misslungene politik vielleicht, die auf deine niederlage hinauslief
oder die reinheit einer lauteren einsamkeit
nein! sinnloses mitleid, das eine unbestimmte hand nach dir ausstreckt
eine zeit, die dir predigt, die würde zu wahren
und wenn du mitspielst, was dann? – nichts
madam!
verrätst du nicht, wer du bist?
die liebe vielleicht!
aber aus zweiter hand?
sei ehrlich, hast du einen mann finden können, der wirklich einer ist?
geh
schließ die tür vor dem ansturm deiner unreifen wünsche
madam!
der mann ist kein regelmäßiges schema
kein wiederkehrender endreim
oder eine blume, die man bewässert
in der hoffnung auf einen guten morgen
ein wilder schrecken ist er, den man aus dem zimmer scheuchen muss
madam!
verrätst du nicht, wer du bist?
eine unglückliche vielleicht, die das gemeinsame bett hasst
übervoll an ungesagtem und bitteren vorstellungen unterbrochener träume
oh, wunderbare augenblicke der einfalt!
ob du dich wieder erheben wirst, wenn ein neuer tag aufgeht?

بانو
نگفتی کیستی؟
شاید معمای حل ناشدهي ذهن فلان آدم ظاهرن خوش برخورد!
یا زیباترین لحظه‌های مردی که
هیچ گاه از تو نشد
ای بزرگوار سفر کرده
بستر برای حضورت نیافریده بود خدا
خدایی که دوستش داری
شاید خدا هم
به مردانگی اندیشه‌اش مردانه‌وار استاده بود
حضور مذکر دنیا چیزی کم ندارد
وقتی زن
به ظرافت بوسه‌ي او می ماند
باید مردانه بگذرد از شوکت مردی‌اش
بانو!
نگفتی کیستی؟
شاید سیاست ناکام که به باخت تو انجامید
یا حالت اصیل یگ تنهایی بی‌دریغ
نه! ترحم بی معنایی که یک دست نامعلوم به سویت دراز می‌کند
و روزگار همیشه هشدار عزت می دهد به تو
از این بازی که بگذری چی؟ هیچ
بانو!
نگفتی کیستی؟
شاید عشق!
اما دست چندم؟
راستش را بگو مردی که مرد باشد یافته‌ای؟
برو
در بر هجوم آرزوهای جوانت بربند.
بانو
مرد قافیه نیست که یکدست شود
یا ردیف
یا گلی که به امید فردایی آبش ریخت
و چشم به‌راه بهارش نشست
وحشت وحشی است که باید راندش از اتاق
بانو!
نگفتی کیستی؟
شاید سر شکسته‌ي بیزار از بالین.
و لبریز حرف نگفته و تصور تلخ خواب به‌هم ریخته
ای لحظه‌های شگفت جهالت
بار دیگر با طلوع دیگر
برخاسته‌یی مگر؟

streitsüchtige augen
چشم پرخاشگر

zieh mich hinab in den morgen deines edlen blicks
oh, deine ganze existenz, übervoll von meinem bittersten schweigen
meine streitlustigen augen sind dem regen anverwandt
wieso wusstest du es nicht?
die angst in deinen augen hatte mein starres schweigen durchtränkt
das zittern meines körpers
welch bunten traum träumte es?
und der tumult meiner brust unter deinem kopf
ist die deutung des hochgewachsenen schmerzes meiner wünsche
zieh mich hinab in den morgen deines edlen blicks
wie ist dein blut rot geworden, beim streicheln meiner adern
ich wusste
welche farben die wangen unserer liebe haben
ach!
es lebe meine bare, hemdlose liebe!
ich erhebe mich und umschlinge dich fest
mein haar!
wie ist es übervoll von der reinen liebkosung deiner hände
mein körper!
das einladende bett deiner rast
sei ehrlich
ist das glück dieser nächte nicht endlos?
meine schwere freude, welch weite lag darin!
zieh mich hinab in den morgen deines edlen blicks
und beregne
die durstigen dimensionen meines körpers
und meine schultern
die unter dem hauch deiner reinen hände erzittern
wird kein sonnenstrahl erwärmen
oh, die hitze deines körpers, glühender als die dauersonne des august
mein ganzer körper
meine zeitvergessenheit
durch den gipfel, der mir die sekunden vernichtete
sei der wollust deines blicks als gabe gereicht
zieh mich hinab in den morgen deines edlen blicks

مرا فروکش درصبح نجیب نگاهت
اي تمام هستي‌ات لبریز تلخ ترین سکوت من!
چشم پرخاش‌گرم خویشاوند باران است
چرا ندانستي؟
ترس چشمانت خاموشي ثابتم را آلوده کرده بود
لرزش تنم
چه رویاي رنگیني داشت؟
و هیاهوي سینه‌ام زیر سرت
تفسیر درد بلندقامت خواهش من است
مرا فروکش در صبح نجیب نگاهت
خون تو به نوازش رگهایم چقدر سرخ شده بود
من دانستم
که گونه‌هاي عشق‌مان چه رنگي دارد؟
آه!
زنده باد عشق عریان بي‌پیراهنم!
بر مي‌خیزم و به آغوشت مي‌کشم تنگ
ای گیسویم!
لبریز نوازش پاك دست‌هایت
ای تنم!
بستر گشاد آرامشت
راست بگو
خوش‌بختي آن شبت جاویدانه نیست؟
شادي سنگین من چه پهنه‌اي داشت
مرا فروکش در صبح نجیب نگاهت
و ببار
روي حجم تشنه‌ي تنم
و شانه‌ام
که از وزش پاك دستانت مي‌لرزد
هیچ آفتابي گرم نخواهدکرد
ای گرمی تنت سوزنده تر از آفتاب بي‌دریغ سرطان
همه‌ي اندامم
نثار شهوت نگاهت
و فراموشي‌ام از روزگار
از اوجی که به فناي ثانیه‌هایم منتها شده است
مرا فروکش در صبح نجیب نگاهت.

berlin
برلین

berlin
oh, du unverhüllte frau
schöne mutter
geschundener leib, einladendes gesicht

ich kam
deine weißen haare zu zählen
und die zeit zu schauen, in deinen
zerschossenen fußwegen
du bist eine aufrechte stadt
die männer, die auf deinem körper wandeln
seelenlos, die köpfe eingezogen
sie denken an nichts

ich wandle über die blumen deines rockes
und höre ich
eine bekannte stimme
jene des mullahs etwa
macht mein herz einen satz
gleich den herzen der mädchen meines
landstrichs
die jede stimme fürchten

berlin
oh, du schöne stadt!
wohlgeformte braut
deine brüste
in den mündern ukrainischer soldaten
und zuweilen marschieren die männer
meines landes
wie vor tausend jahren hungrig und arm
die wölbungen deines leibes entlang

berlin
oh, du schöne stadt!
ich will dich unverhüllt
ich will dich frei
nicht wie kabul
nicht wie teheran
bleib ein mädchen
schön und den kopf in den wolken!

برلین
ای زن عریان
مادر زیبا
تنِ زخم خوردهی گشاده جبین!

آمدهام
گیسوان سپیدت را بشمارم
و نگاه کنم زمان را در پیادهروهای تیرخوردهات

تو شهر سر بالایی هستی
و اما
مردانِ که روی تنت راه میروند
بیروح و سر در جیب به هیچ میاندیشند.

من راه میروم
روی گلهای دامنت
و هر بار که میشنوم
صدای آشنای
شبیه صدای ملا
قلبم میلرزد
مثل قلب زنان سرزمین خودم که
از هر صدایی میترسند.

برلین
ای شهر زیبا
ای عروس خوشاندام
پستانهایت در دهان
سربازان اوکراین
و گاه مردان سرزمین من که
مثل هزارسال پیش گرسنهاند و فقیر
برجستهگی های اندامت را رژه میروند.

برلین
ای شهر زیبا
تو را عریان میخواهم
تو را آزاد میخواهم
نه مثل کابل
نه مثل تهران
تو دخترِ باش
زیبا و سَر بههوا!

Karima Shabrang
کریمه شبرنگ

© Dirk Skiba

Die Lyrikerin Karima Shabrang hat fünf Gedichtbände verfasst, die mit verschiedenen Literaturpreisen ausgezeichnet wurden. Die Afghan Voice Agency, die erste nach dem Fall des früheren Taliban-Regimes gegründete Medienagentur, veröffentlichte 2019 einen von Karima Shabrang gedrehten Dokumentarfilm über Poesie. Shabrang, die an der Universität Kabul einen Bachelor of Arts in Persischer Sprache und Literatur erworben hat, arbeitete unter anderem als Lehrerin für persische Literatur, als Lehrer-Ausbilderin für eine Nichtregierungsorganisation sowie als Gender-Beraterin für verschiedene Organisationen in Kabul. Aufgrund des offenen Umgangsmit Erotik und weiblicher Lust in ihren Gedichten wurde sie verfolgt und lebt seit November 2022 im Exil in Berlin. Ihr Schutzaufenthalt beim Berliner Künstlerprogramm des DAAD wurde im Rahmen der Partnerschaft mit ICORN (International Cities of Refuge Network) von der Senatsverwaltung für Kultur und gesellschaftlichen Zusammenhalt gefördert.

کریمه شبرنگ، شاعر پنج دفتر شعر منتشر کرده، که هرکدام جوایز ادبی مختلفی از آن خود کردهاند. آژانس صدای افغان، نخستین آژانس رسانهای بنیانگزاری شده بعد از سقوط حاکمیت دوره اول طالبان، در 2019 فیلمی مستند از کریمه شبرنگ در بارهی شعر ساخت.
شبرنگ، دانشآموختهی کارشناسی زبان و ادبیات فارسی از دانشگاه کابل، در مقام آموزگار ادبیات فارسی، مربی و معلم سازمانهای غیردولتی و همچنین مشاور جنسیتی برای سازمانهای گوناگون در کابل بوده است. او به دلیل برخورد باز با تنانگی و بیان عریان لذتهای زنانه در شعرش تحت تعقیب و پیگرد بنیادگرایان قرار گرفت و از نوامبر 2022 در تبعید در برلین زندگی میکند.
بورسیه اقامتی او تحت پوشش حمایتهای مالی برنامهی هنرمندان برلین در مرکز تبادل دانشگاهی آلمان(DAAD) در چارچوب همکاری دوجانبه با آیکورن (ICORN) شبکهی بینالمللی شهرهای پناهندگان و بخش فرهنگ و انسجام اجتماعی سنای برلین قرار گرفته است.

Ali Abdollahi, geboren in Birjand, Iran, lebt als Dichter, Übersetzer und Literaturkritiker in Berlin. Im Iran erschienen sieben Gedichtbände von ihm, mehr als 90 Übersetzungen sowie verschiedene Anthologien moderner deutschsprachiger Lyrik und Prosa, die er übersetzte und herausgab. In Deutschland wurden bisher fünf von ihm übersetzte Gedichtbände veröffentlicht; sein eigener Gedichtband Wetterumschlag erschien 2021 im Secession Verlag und wurde mit vielen Preisen ausgezeichnet, u.a. dem Adalbert von Chamisso-Publikationspreis 2021 und dem Horst Bingel-Literaturpreis 2022.

علی عبداللهی، زاده بیرجند، ایران؛ شاعر، مترجم و منتقد ادبی ساکن برلین. از او هفت دفتر شعر، دهها کتاب ترجمه، گزینه‌ی شعر و داستان و آثار فلسفی و ادبی در ایران، و پنج کتاب ترجمه و دفتر شعرِ "وارونگی هوا" در آلمان، منتشر شده. برنده جوایز متعدَد از جمله جایزه آدالبرت فون شامیسوی نشر کتاب 2021، و جایزه ادبی هورست بینگل 2022 در فرانکفورت برای دفتر شعرش.

Sarah Rauchfuß, im niedersächsischen Ottersberg geboren, lebt und arbeitet in Berlin. Nach einem Studium der Iranistik und Philosophie studierte sie Zentralasien-Wissenschaften an der Humboldt-Universität zu Berlin. Seit 2019 übersetzt sie persische Literatur ins Deutsche.

سارا راخفوس، زاده‌ی اوتربرگ، ایالت نیدرزاکسن در آلمان. در برلین کار و زندگی می‌کند. دانش‌آموخته‌ی ایرانشناسی و فلسفه، که مطالعات آسیای میانه در دانشگاه هومبولت برلین تحصیل کرده است. از 2019 ادبیات فارسی‌زبان را به آلمانی ترجمه می‌کند.

Herausgeber
Berliner Künstler*programm des DAAD
Direktorin: Silvia Fehrmann
Markgrafenstr. 37
10117 Berlin

Koordination
Alexandra Meiner

Übersetzung
Ali Abdollahi / Sarah Rauchfuß

Gestaltung
Fawad Qadire, Design Studio – F

Druck
Gallery Print, Berlin

© für die Texte bei der Autorin
© für die Publikation bei DAAD

Februar 2025

berliner-kuenstlerprogramm.de

Das Berliner Künstler*programm des DAAD wird gefördert aus Mitteln des Auswärtigen Amtes und des Berliner Senats.

Diese Publikation und die ICORN-Stipendien wurden gefördert aus Mitteln des Landes Berlin im Rahmen des Programms „Weltoffenes Berlin“ der Senatsverwaltung für Kultur und Gesellschaftlichen Zusammenhalt.

Senatsverwaltung
für Kultur und
Gesellschaftlichen Zusammenhalt
BERLIN

BERLINER
KÜNSTLER*
PROGRAMM

DAAD